

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. F.**
M., Č.
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2016, sp. zn. X, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobci se ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení vrací soudní poplatek ve výši 1 000 Kč.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 14. 6. 2016, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Černošice, odboru správního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 16. 2. 2016, sp. zn. X, č. j. X, a toto rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění zákona č. 48/2016 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítl žalobcovy námitky proti záznamům bodů v bodovém hodnocení řidiče a provedený záznam 12 bodů ke dni 6. 2. 2013 potvrdil.
2. Žalobce namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal odvolací důvody. V odvolání žalobce napadl způsobilost podkladů, na základě kterých byly zaznamenány

body do jeho evidenční karty, avšak žalovaný konstatoval, že není na místě se touto otázkou vůbec zabývat. Z několika rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek, jež žalobce přiložil k žalobě, je přitom zřejmé, že posuzování způsobilosti jednotlivých rozhodnutí vydaných v blokovém řízení při rozhodování o námitkách proti záznamu bodů je běžnou správní praxí. Žalobce poukazuje na zásadu legitimního očekávání, podle níž by měla u čtrnácti krajských úřadů v České republice existovat srovnatelná rozhodovací praxe. Je nepřijatelné, aby týž správní orgán s odlišnou místní působností rozhodoval diametrálně odlišně, neboť je tím narušována zásada rovnosti před zákonem.

3. Žalobce dále namítá, že jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Odmítá názor žalovaného, že není na místě je přezkoumávat a že jedinými relevantními důkazy jsou oznámení od policie, že žalobce spáchal přestupek, který s ním byl projednán a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém, resp. příkazním řízení. Takové oznámení totiž není dostatečným důkazem a je třeba je vždy podložit i příslušným rozhodnutím; v opačném případě hrozí, že bude rozhodnutí založeno na pochybení nebo zvlí správního orgánu. Žalobce souhlasí s tím, že blokové řízení a rozhodnutí v něm vydaná mají svá specifika. Ta nicméně nemohou omluvit zjevné nedostatky v rozhodnutích. I z takového rozhodnutí musí být patrné údaje o přestupci, místu a době spáchání přestupku a o povinnosti, kterou přestupce porušil. To, že žalobce pokutový blok podepsal, neznamená, že potvrzuje jeho úplnost a správnost. O to musí dbát správní orgán, jehož povinnosti nelze přenášet na přestupce, který je nadto zpravidla právním laikem.
4. Konkrétně žalobce namítá, že z pokutového bloku musí být zřejmé, zda došlo k přestupku na soukromém pozemku či na pozemní komunikaci, což je rozhodující pro určení, zda správní orgán, který rozhodnutí vydal, je k jeho vydání věcně příslušný a zda má být přestupek řešen podle zákona o silničním provozu nebo podle přestupkového zákona. Dále musí být jasné, k jakému přestupku mělo dojít: z údaje „pásy“, „nepřipoután BP“, „nepřipoután bezp. pásem“ či „neužil bezpečnostní pásy“ není jasné, zda je sedadlo bezpečnostním pásem vůbec vybaveno, zda se žalobce tohoto přestupku dopustil za jízdy jako řidič vozidla, a nikoli jako spolujezdec. Konečně musí být údaje v rozhodnutí uvedeny čitelně a srozumitelně, aby mohlo být rozhodnutí vůbec přezkoumáno. Tyto vady žalobce vytyká pokutovému bloku ze dne 6. 2. 2013, pokutovému bloku ze dne 28. 6. 2012, pokutovému bloku ze dne 10. 11. 2011, pokutovému bloku ze dne 23. 3. 2011 a pokutovému bloku ze dne 2. 9. 2010. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. X, podle něhož je sice v blokovém řízení užívání strohých a zkratkovitých formulací přípustné, avšak i přesto je nezpůsobilý takový pokutový blok, z něhož není patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. To je podle přesvědčení žalobce právě případ výše uvedených pokutových bloků.
5. Konečně žalobce namítá, že s ohledem na to, že žalovaný o odvolání rozhodl ve lhůtě pouhých 24 dnů, ačkoliv předchozí odvolání projednával téměř dva roky, nebyla podanému odvolání věnována dostatečná pozornost a žalobce se nedomáhal rovného zacházení. Žalovaný tak porušil ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) spolu s ústavními předpisy, které zásadu rovného zacházení zakotvují, jestliže odvolání žalobce zamítl nepřiměřeně rychle v porovnání s běžnou praxí odvolacího správního orgánu.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení nesdělil ve vztahu k pokutovým blokům žádné konkrétní námitky, a to ani před správním orgánem I. stupně, ani v odvolání. Před správním orgánem I. stupně žalobce tvrdil, že některé přestupky spáchat nemohl, neboť byl toho času na jiném místě. V odvolání pak poukazoval na to, že připadá v úvahu nikoli zcela nemožná verze, že se uvedeného jednání dopustil někdo jiný, než žalobce. Nepředložil o tom však žádný důkaz, přestože se v případě zpochybnění přestupku přesouvá důkazní břemeno na něj (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. X). Detailní námitky proti jednotlivým pokutovým blokům uvádí až v žalobě, tedy poté, co řízení bylo koncentrováno. Žalovaný má přitom za to, že spáchání přestupků žalobcem, za které mu byly započteny body, bylo dostatečně prokázáno pokutovými bloky. K prokázání přestupku ze dne 6. 2. 2013 navrhuje žalovaný provést výslech policisty prap. R. M..
7. Dále žalovaný poukazuje na skutečnost, že předmětem správního řízení je rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů. Jinými slovy byl žalovaný povinen zkoumat pouze otázku, zda byl záznam bodů proveden na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku a zda byl za jednotlivé přestupky zapsán správný počet bodů. Naopak není oprávněn posuzovat zákonnost a správnost těchto rozhodnutí, neboť ta se u pravomocných rozhodnutí presumuje, nejsou-li soudem zrušena jako nezákonná nebo prohlášena za nicotná. Žalovaný není oprávněn činit si o (ne)zákonnosti rozhodnutí (pokutových bloků) vlastní úsudek, a proto v napadeném rozhodnutí přezkoumal jen to, zda byl zápis bodů proveden na základě pravomocných rozhodnutí a v souladu se zákonem, a také se vypořádal s odvolacími námitkami. Tento postup je zcela v intencích řízení o námitkách, které nepředstavují další řádný opravný prostředek proti jednotlivým pokutovým blokům.
8. Jde-li o žalobcem vytýkané formální vady pokutových bloků, odkazuje žalovaný na prvostupňové rozhodnutí, v němž správní orgán I. stupně pokutové bloky přezkoumal a shledal je způsobilými pro záznam bodů, a na napadené rozhodnutí, v němž žalovaný vypořádal nekonkrétní odvolací námitky a dospěl k témuž závěru. Klíčové je zejména to, že všechny pokutové bloky žalobce podepsal. Konečně žalovaný shrnuje, za spáchání jakých přestupků byl žalobce shledán vinným a poukazuje na jejich závažnost.
9. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Dále žádá náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony.
10. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 19. 2. 2013 správní orgán I. stupně datoval a dne 21. 2. 2013 žalobci doručil oznámení o tom, že ke dni 6. 2. 2013 dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Dne 25. 2. 2013 podal žalobce námitky proti záznamům bodů za přestupky ze dne 6. 2. 2013 a 28. 6. 2012 (jiné záznamy nenapadal) s tím, že v daných případech podá podnět k přezkumnému řízení. V návaznosti na to správní orgán I. stupně vyžádal kopii pokutového bloku ze dne 28. 6. 2012 a následně též obdržel sdělení o tom, že v případě pokutových bloků ze dne 6. 2. 2013 a 28. 6. 2012 nebyly shledány důvody k zahájení řízení o mimořádných opravných prostředcích. Následně pak správní orgán I. stupně (po přerušení řízení na dobu tří měsíců a následném vyrozumění žalobce o možnosti se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, na něž žalobce nereagoval) vydal rozhodnutí ze dne 11. 11. 2013, jímž námitky žalobce zamítl jako nedůvodné a záznam 12 bodů ke dni 6. 2. 2013 potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal s argumentací, že správní

orgán I. stupně nezajistil veškeré způsobilé podklady pro vydání rozhodnutí a že střídavě užívá ve svém rozhodnutí nesprávné zkratky právních předpisů. Žalovaný odvolání vyhověl, rozhodnutím ze dne 7. 12. 2015 rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Důvodem zrušení byla skutečnost, že si správní orgán I. stupně nevyžádal též pokutový blok ze dne 28. 6. 2012, jež žalobce svými námitkami také zpochybnil. Následně správní orgán I. stupně vyžádal i pokutový blok ze dne 28. 6. 2012 a vyrozuměním ze dne 11. 1. 2016 dal žalobci opětovně možnost se seznámit se spisovým materiálem a vyjádřit se ke všem podkladům. V návaznosti na to žalobce dne 9. 2. 2016 požádal správní orgán o posouzení způsobilosti blokových pokut pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče v souladu s judikaturou a správními rozhodnutími, které k podání přiložil (jedná se o shodná rozhodnutí, jako byla přiložena k podané žalobě).

11. Součástí spisu jsou dále jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a kopie pokutových bloků, které si správní orgán I. stupně vyžádal od orgánů, jež je vydaly, a doplnil o ně správní spis:
12. Podle oznámení Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha IV, ze dne 9. 7. 2012 žalobce dne 28. 6. 2012 porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Podle pokutového bloku ze dne 28. 6. 2012 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a čísly řidičského a občanského průkazu) pokuta uložena za přestupek podle „§ 125c/1/k zák. č. 361/2000 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání došlo v 11:00 hodin v Praze na ulici U Seřadiště a žalobce se jej dopustil tím, že jako řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 500 Kč, kterou na místě zaplatil.
13. Podle oznámení Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Praha venkov - ZÁPAD, obvodního oddělení Řevnice, ze dne 7. 2. 2013 žalobce dne 6. 2. 2013 porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Podle pokutového bloku ze dne 6. 2. 2013 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a číslem občanského průkazu) pokuta uložena za přestupek podle „§ 125c /1k zák. č. 361/2000 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání došlo v 11:10 hodin v ulici Dr. J. v Černošicích - Mokropsech a žalobce se jej dopustil tím, že jako řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 200 Kč, kterou na místě zaplatil, a to vše stvrdil svým podpisem.
14. Správní orgán I. stupně následně rozhodnutím ze dne 16. 2. 2016 opět žalobcovy námitky zamítl jako nedůvodné a provedené záznamy potvrdil. V rozhodnutí zrekapituloval dosavadní průběh řízení, obsah oznámení o uložení blokových pokut ze dne 6. 2. 2013 a 28. 6. 2012, konstatoval, že si vyžádal i kopie pokutových bloků, a uzavřel, že po posouzení námitek žalobce a vyžádaných podkladů neshledal žádné nesrovnalosti mezi nimi ani pochybení při záznamu přestupků do registru řidičů na základě těchto podkladů. K rozhodnutím předloženým žalobcem uvedl, že každé z nich řeší specifický případ konkrétního řidiče a není závazné pro rozhodování jiných správních orgánů. O tom, že žalobce byl pravomocně shledán vinným ze spáchání

zaznamenaných přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích správní orgán nemá pochyb.

15. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce dne 7. 3. 2016 odvolal. V doplnění odvolání namítal, že správní orgán I. stupně neúplně zjistil skutkový stav, zejména si neopatřil veškeré podklady v podobě pokutových bloků, neboť nelze vycházet pouze z oznámení o spáchání přestupku. V důsledku toho se v řízení nepodařilo postavit najisto, že přestupky spáchal právě žalobce, neboť stále existuje nikoli zcela nemožná verze, že přestupky spáchal někdo jiný než právě on. Pokutové bloky pak musí být řádně vyplněny a musí v nich být jasně uvedeno místo spáchání přestupku, jiné rozhodné skutečnosti a popis přestupku odpovídající příloze zákona o silničním provozu. Popis „R“ či „nepřipoután BP“ neodpovídá této příloze. Správní orgány jsou navíc v souladu se zásadou právní jistoty povinny posuzovat stejné případy stejně. Dále podotkl, že správní orgán I. stupně nesprávně cituje právní předpisy (střídavě pro ně užívá různých zkratk a za zkratkou Sb. píše pouze tečku, ačkoli správně má po této zkratce následovat tečka a čárka). Ani zde žalobce nezmínil, že by snad napadal i jiné záznamy, než proti kterým směřovaly jeho námítky.
16. Dne 2. 5. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že správní orgán I. stupně při rozhodování o námitkách vychází z pravomocných rozhodnutí, která jsou proto pro správní orgány závazná, dokud není v rámci mimořádných opravných prostředků příslušným správním orgánem rozhodnuto o opaku. Žalovaný nezjistil žádné procesní vady, které by zakládaly nesprávnost či nezákonnost postupu správního orgánu I. stupně, a taktéž při přezkumu hmotněprávní stránky dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s platnými právními předpisy, neboť ověřil soulad oznámení o uložení pokuty s doloženými pokutovými bloky a neshledal v daných dokumentech rozpor. I podle žalovaného mají pokutové bloky ze dne 6. 2. 2013 a 28. 6. 2012 veškeré nezbytné náležitosti a jsou způsobilými podklady k záznamu bodů v kartě řidiče žalobce. Namítané nepřesné označení právních norem nemá za následek nezákonnost rozhodnutí. Zmocnění žalobce bylo napadené rozhodnutí doručeno do datové schránky fikcí dne 15. 5. 2016.
17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud bez jednání, neboť žalovaný vyslovil s takovým postupem souhlas a souhlas žalobce se presumuje, jelikož ani na výzvu soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
18. Podle § 123f odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námítky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námítky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námítky zamítne a provedený záznam potvrdí.

19. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů správní orgán nepřezkoumává zákonnost a správnost jednotlivých rozhodnutí o přestupku, neboť ta jsou v době řízení o námitkách již pravomocná. Žalobce tak nemůže s úspěchem namítat například, že v přestupkovém řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Předmětem řízení o námitkách je pouze otázka, zda byly řidiči body do evidence zapsány na základě způsobilých rozhodnutí a zda byl řidiči za každý ze spáchaných přestupků započten odpovídající počet bodů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. X, nebo ze dne 4. 12. 2013, č. j. X). Správní orgán I. stupně tudíž postupoval správně, pokud si v řízení o námitkách vyžádal pokutové bloky (tato jeho povinnost ostatně vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. X) a zaměřil se právě jen na přezkoumání toho, zda mají předložené pokutové bloky všechny náležitosti a zda byl žalobci započten správný počet bodů.
20. Náležitosti pokutového bloku jsou stanoveny v § 85 přestupkového zákona. Podle odst. 4 tohoto ustanovení vyznačí oprávněná osoba na pokutovém bloku komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle odst. 3, nemůže-li pachatel zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty; převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí.
21. Na pokutový blok jakožto na rozhodnutí vydávané na místě v blokovém řízení nelze co do formálních náležitostí klást přehnané požadavky. V blokovém řízení se o sankci rozhoduje bezprostředně poté, co je přestupek spolehlivě zjištěn. Ve věci neprobíhá standardní správní řízení ani dokazování. To je nahrazeno souhlasem pachatele se spáchaním přestupku a jeho ochotou na místě (příp. i později) zaplatit vyměřenou pokutu. Rozhodnutí je v blokovém řízení nahrazeno pokutovým blokem, přičemž konkrétní údaje o přestupci a přestupkovém jednání jsou vepsány do pokutového bloku vydaného Ministerstvem financí (§ 85 odst. 1 přestupkového zákona) přímo na místě. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. X, je v blokovém řízení přípustné užívání strohých a zkratkovitých formulací, přitom však z pokutového bloku – má-li být způsobilým podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče – musí být patrné komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. X, nemusí nedostatky pokutového bloku, spočívající v ne zcela úplných a přesných záznamech a údajích o dopravním přestupku řidiče (v dané věci se jednalo o chybné datum na pokutovém bloku) vždy zakládat nezpůsobilost pokutového bloku být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče.
22. Klíčovou součástí pokutového bloku (resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou) je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. X, podpis přestupce. Bez této náležitosti nelze pokutový blok pokládat za způsobilý k záznamu bodů, neboť až okamžik, kdy přestupce blok podepíše, je okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Konkrétně v této souvislosti Nejvyšší správní soud uvedl, že „[t]eprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 [přestupkového zákona]. Nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na časově tak obtížně uchopitelném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště

za situace, kdy jde ve většině případů de facto o pouhé vyjádření souhlasu s navrhovanou výší blokové pokuty. Opačný závěr, zvolený krajským soudem, by umožňoval, aby obviněný případným odvoláním (ústního) souhlasu, jež by se projevilo v odmítnutí podpisu bloku, jednak s obdobnou argumentací jako v této věci zabránil dalšímu správnímu řízení pro namítaný zákaz dvojího postihu, a současně zajistil absenci exekučního titulu, kterým je dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu právě pokutový blok podepsaný obviněným.“

23. Žalobce nejprve namítá, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitky a odmítl se zabývat způsobilostí jednotlivých pokutových bloků, a tvrdil, že oznámení od policie o spáchání přestupku je dostatečným dokladem. Z napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že se žalobce mylí. Již správní orgán I. stupně si od policie vyžádal jednotlivé pokutové bloky, přičemž jejich náležitostmi se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval na stranách 4 a 5. Uvedl (zkráceně řečeno), že všechny pokutové bloky obsahují zákonem vyžadované náležitosti, tedy je z nich jasné komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Žalovaný tedy způsobilost pokutových bloků posoudil (a to způsobem co do míry obecnosti odpovídajícím zcela obecné odvolací námitce), přičemž dospěl k závěru, že jsou způsobilými podklady pro zápis bodů do evidenční karty řidiče. Napadené rozhodnutí tudíž nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nevypořádání odvolací námitky), jak tvrdí žalobce. Postup žalovaného (pokud jde o rozsah otázek, kterým ve správním řízení věnoval pozornost) byl také souladný se závěry shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu. Co do rozsahu přezkumu nespátřuje soud žádný rozdíl v postupu žalovaného a v postupu Krajského úřadu Moravskoslezského kraje či Městského úřadu Písek, který žalobce ilustroval přiložením několika rozhodnutí v obdobných věcech. Tato námitka je proto nedůvodná.
24. Dále žalobce namítá, že jednotlivé pokutové bloky nebyly způsobilé pro záznam bodů do evidenční karty řidiče, neboť z kusých záznamů na jednotlivých blocích není jasné, o jaký přestupek se jedná (jaká je jeho přesná právní kvalifikace), jakou povinnost žalobce porušil, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty a kdy a kde konkrétně k přestupku došlo. Soud proto přezkoumal jednotlivé pokutové bloky, přičemž neshledal důvod odchýlit se od právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. X, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: „Dovozuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní stupeň přísnosti v tom směru, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů, Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. v každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. [...] s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 84 a násl. [přestupkového zákona]. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní,

individualizované jednání vůbec vymezen. v určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a [přestupkového zákona], který stanoví porušenou povinnost.“

25. Pokud jde o pokutové bloky ze dne 2. 9. 2010, ze dne 23. 3. 2011 a ze dne 10. 11. 2011, žalobní body směřující proti nim jsou z povahy věci nedůvodné, neboť vybočují z předmětu řízení před žalovaným a správním orgánem I. stupně. Žalobce totiž výslovně napadal pouze záznamy za přestupky ze dne 6. 2. 2013 a 28. 6. 2012 a žádným úkonem v průběhu správního řízení (a to ani v odvolacím řízení) nepožadoval přezkum záznamů v širším rozsahu. Správní orgány proto s ohledem na dispoziční zásadu, jíž se řídí i námitkové řízení, nezkoumaly správnost a důvodnost záznamů bodů za přestupky spáchané v letech 2010 a 2011. Případné vady pokutových bloků, jež nebyly žalobcem zpochybněny, tak nemohou způsobovat nezákonnost napadeného rozhodnutí, které se jimi zabývat nemuselo a také ani nezabývalo. Ve vztahu k těmto pokutovým blokům tak žalobce *de facto* ani nevyčerpal opravné prostředky v řízení před správním orgánem a v tomto rozsahu by jeho žalobu bylo možné považovat za nepřipustnou.
26. Z pokutového bloku ze dne 28. 6. 2012 vyplývá, že žalobce v 11:00 hodin jako řidič automobilu registrační značky „X na ul. U Seřadiště nebyl za jízdy připoután bezp. pásem, čímž porušil § 6/1a) zák. 361/2000 Sb.“. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1/k zák. č. 361/2000 Sb.“, resp. odkaz na „§ 6/1a) zák. 361/2000 Sb.“ je srozumitelná a neponechává žádné pochyby o tom, jakého přestupku se žalobce dopustil, neboť i ve spojení se skutkovou větou jasně definuje porušené povinnosti. Také označení místa spáchání přestupku „na ul. U Seřadiště“ ve spojení s údajem o vystavení pokutového bloku v Praze je dostatečně přesné, plyne z něj, že přestupek byl spáchán na pozemní komunikaci a prakticky znemožňuje záměnu přestupkového jednání za jiné. Údaj o místě vystavení pokutového bloku lze považovat za relevantní, neboť pokutový blok je vydáván přímo na místě spáchání přestupku (ostatně podpis žalobce je vyplněn až jako poslední náležitost pokutového bloku, tudíž je prakticky vyloučeno, že by byl pokutový blok vyplňován oprávněnou osobou až dodatečně na služebně), tudíž nelze mít pochyb o tom, že zmíněná ulice U Seřadiště se nacházela právě v Praze. Ostatně stejnojmenná ulice se mimo Prahy nachází jen v Plzni, tedy v místě, v němž policisté Obvodního ředitelství policie Praha IV nepůsobí. S ohledem na vydání přestupkového bloku ve stejný den, kdy byl přestupek spáchán, a podpis žalobce na něm lze prakticky vyloučit i možnost, že by se jednalo o přestupek zjištěný automatickým zařízením. Oprávněná osoba je na pokutovém bloku identifikována jménem, příjmením a funkcí („asistent nstržm. Radek Píro“) a nad rámec požadovaných údajů také služebním číslem. Žalobce též pokutový blok stvrdil svým podpisem. Soud tedy uzavírá, že tento pokutový blok je způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.
27. Z pokutového bloku ze dne 6. 2. 2013 vyplývá, že žalobce v 11:10 hodin „jako řidič“ automobilu registrační značky X „nebyl za jízdy připoután bezp. pásem“. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c / 1k zák. č. 361/2000 Sb.“, resp. údaj „porušil § 6/1a z č. 361/2000 Sb“ je srozumitelná a neponechává žádné pochyby o tom, jakého přestupku se žalobce dopustil, neboť i ve spojení se skutkovou větou jasně definuje žalobcem porušenou povinnost. Také označení místa spáchání přestupku „ul. Dr. J. – ČERNOŠICE - MOKROPSY“ je dostatečně přesné a plyne z něj, že přestupek byl spáchán na pozemní komunikaci, přičemž prakticky znemožňuje záměnu tohoto

přestupkového jednání za jiné (ostatně žalobce ani netvrdí, že by byl v uvedený den trestán za obdobný přestupek podruhé). Oprávněná osoba je na pokutovém bloku identifikována razítkem se jménem, příjmením a služebním číslem, rukou je dopsána funkce a hodnost („*insp. prap.*“). Žalobce též pokutový blok stvrdil svým podpisem. Soud tedy uzavírá, že i tento pokutový blok je způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.

28. Soud tudíž shrnuje, že žalobní body vztahující se k formálním a obsahovým náležitostem pokutových bloků nejsou důvodné. Co se týká žalobcem předložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek, soud konstatuje, že v nich správní orgány hodnotily pokutové bloky po obsahové a formální stránce silně formalisticky. Podle přesvědčení zdejšího soudu je takový přístup v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která zapovídá posuzovat pokutové bloky rigidně a naopak zavazuje správní orgány – je-li v celkovém kontextu povaha přestupku srozumitelná – akceptovat v pokutových blocích i stručné a zkratkovité formulace. Tento názor přitom Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. X, a obdobně v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. X. S žalobcem lze souhlasit potud, že správní orgány napříč Českou republikou by měly rozhodovat v obdobných případech obdobně, aby byla zaručena rovnost všech lidí před zákonem. Ke sjednocování správní praxe však slouží právě judikatura správních soudů, k níž by měly správní orgány přihlížet a respektovat závěry v ní vyslovené i v případě, kdy nejsou ze zákona vázány názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. Chybný postup jiného správního orgánu nemůže vyústit v požadavek žalobce, aby i žalovaný – postupující v souladu se zákonem a judikatorní praxí – postupoval rovněž chybně. Takový postup by byl zcela kontraproduktivní. Naopak je namístě, aby se kultivovala správní praxe těch správních orgánů, které dosud závěry vyplývající z judikatury nerespektují.
29. Dále žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že podpisem pokutových bloků aproboval jejich správnost a dal souhlas s projednáním v blokovém řízení. Spatřuje v tom snahu přenést odpovědnost za zákonnost a správnost pokutového bloku na žalobce, který je na rozdíl od správního orgánu právním laikem neschopným rozeznat případné nesprávnosti. S tímto názorem se soud neztotožňuje, neboť vydání rozhodnutí v blokovém řízení je podmíněno právě souhlasem žalobce s právní kvalifikací přestupku a jeho ochotou zaplatit pokutu. Podpisem pokutového bloku tak vlastně žalobce správnost pokutového bloku schvaluje. Vzhledem k tomu, že souhlas žalobce vyjádřený podpisem pokutového bloku je podmínka *sine qua non* a teprve okamžikem podpisu pokutového bloku účastníkem je vydáno rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. X), nelze tvrdit, že by podpis účastníka měl být jen bezvýznamnou formalitou. Naopak účastník blokového řízení svým podpisem vyjadřuje souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. Pokud má účastník řízení za to, že údaje uvedené v pokutovém bloku nejsou správné (např. se přestupek vůbec nestal nebo se odehrál jinak, je nesprávně právně kvalifikován atd.), není jeho povinností pokutový blok podepsat. Jakkoli v praxi bude docházet spíše k tomu, že pokud oprávněná osoba zjistí, že účastník není ochoten věc řešit v blokovém řízení, vůbec pokutový blok nebude vyplňovat, není vyloučeno, že přestupce odmítne podpis pokutového bloku až po jeho vypsání oprávněnou osobou, tedy odmítne poskytnout souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. V takové situaci nebude vydáno

rozhodnutí v blokovém řízení, neboť to je vydáno až podpisem účastníka, a přestupek bude třeba řešit ve správním řízení. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že práva svědčí bdělým, si lze jen obtížně představit účastníka řízení alespoň průměrným způsobem chránícího svá práva, který by dobrovolně podepsal pokutový blok, přestože by s tím, co je v něm uvedeno, nesouhlasil, vůbec mu neporozuměl, anebo měl pochybnosti o správnosti údajů v něm uvedených. Podepsal-li žalobce pokutový blok, přestože měl údajně za to, že údaje v něm nejsou správné, nemůže jeho později komunikovaná výhrada zapříčinit nezpůsobilost bloku.

30. Žalobce nakonec namítá, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadou rovného zacházení, jestliže o jeho druhém odvolání rozhodl ve lhůtě 24 dnů, a tedy mnohem rychleji než o v pořadí prvním odvolání a než odpovídá běžné praxi žalovaného. Soud v tomto směru konstatuje, že lhůty pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 3 správního řádu byly v daném případě dodrženy, tedy rozhodnutí bylo vydáno ve 30 dnech, jak předpokládá zákon. Takový postup je žádoucí. Naopak překročení lhůt pro vydání správního rozhodnutí, jež se žalobce fakticky dožaduje, je nežádoucí vadou řízení, byť sama o sobě nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Pokud žalobce v postupu podle zákona spatřuje svou nežádoucí diskriminaci, soud se s ním nemůže ztotožnit, neboť ústavně zakotvený princip rovného zacházení má chránit proti znevýhodňujícímu zacházení. Žalobci se však nanejvýše mohlo dostat příznivějšího zacházení oproti jiným osobám, neboť jeho podání bylo projednáno dříve. Lhůta 24 dnů přitom rozhodně není lhůtou extrémně krátkou, naopak se blíží nejzazší zákonem připouštěné standardní délce odvolacího řízení a rozhodně poskytuje dostatek času pro posouzení odvolacích argumentů. Navíc v situaci opakovaného odvolání lze považovat praxi upřednostnění daného řízení oproti řízením jiným, v nichž bylo podáno teprve první odvolání, zpravidla za ústavně žádoucí, neboť z hlediska práva na spravedlivý proces, jehož součástí je i právo na právní ochranu poskytnutou v přiměřené době, je podstatná celková délka řízení, a nikoliv délka jeho jednotlivých dílčích fází. Pořadí projednávaných věcí by se tedy mělo řídit okamžikem zahájení řízení jako takového, a nikoliv datem podání odvolání. Ani tomuto žalobnímu bodu tak soud nemohl přisvědčit.
31. Soud závěrem uvádí, že neprovedl důkaz navržený žalovaným, tedy výslech policisty prap. R. M., neboť má za to, že skutečnost, že žalobce se dne 6. 2. 2013 dopustil přestupku, je spolehlivě prokázána žalobcem podepsaným pokutovým blokem z téhož dne.
32. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
33. O nákladech soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši 300 Kč za jeden úkon právní služby podle vyhlášky č. 254/2015 Sb. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, čj. X, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS). V daném případě však žalovaný netvrdil, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

34. Posledním výrokem soud rozhodl o vrácení duplicitně uhrazeného soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku. Dne 3. 8. 2016 soud obdržel od zástupce žalobce v reakci na usnesení ze dne 26. 7. 2016, č. j. X, jímž byl žalobci vyměřen soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, platebním příkazem částku 1 000 Kč. Dne 2. 9. 2016 však žalobce (resp. paní L. F.) na účet soudu uhradil převodem další částku 1 000 Kč (tj. podruhé), aniž by mu taková povinnost plynula ze zákona nebo z rozhodnutí soudu.
35. Podle § 10 odst. 1 věty první zákona o soudních poplatcích soud také vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen. Protože částka 1 000 Kč byla žalobcem uhrazena bezdůvodně, soud rozhodl o jejím vrácení, a to ve lhůtě plynoucí z ustanovení § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. dubna 2018

Olga Stránská v. r.
předsedkyně senátu